

Отже, «Людина - право - держава» є закономірний системоутворюючий зв'язок, без якого неможливе законодавче закріплення і державне забезпечення прав і свобод людини. Такі основні і загальні закономірності характерні для виникнення держави і права, їх сутності, ознак, функціонування апарату держави, режиму законності та правопорядку та ін.

ПРАВАЗАСТОСУВАННЯ ЯК ПРАКТИЧНЕ ВТІЛЕННЯ ІДЕЇ ПРАВА

Давидюк Х.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Кулик Т.О.

В теперішній час політичних, економічних, соціальних та моральних змін, що відбуваються в Україні, необхідність здійснення у зв'язку з цим реформ, мимоволі викликає гостру необхідність переоцінки існуючих цінностей, перегляд великої кількості теоретичних та практичних уявлень, підходів, досвіду та практики. На сьогодні, в контексті зазначених змін набуває вагомості прикладне застосування філософсько-правових знань, серед яких філософські проблеми влади, реалізації права, аспекти євроінтеграції України тощо. Зараз правова наука зіткнулася із проблемою моно розуміння права, і як наслідок, правозастосування. Право як ідея чинить суттєвий вплив на суспільний розвиток, але особливо значимим для людей воно стає тоді, коли ця ідея предметною, реалізовується, стає дійсністю. Правозастосування є практичним втіленням ідеї права і виступає відображенням правової дійсності, стає індикатором того часу, в контексті якого воно здійснюється.

Розвиток міжнародного співробітництва на сучасному етапі показав, що основним компонентом даної системи повинна стати людина, її права та гарантії їхньої реалізації. На сьогоднішній день вже склався досить значний комплекс прав як соціального, політичного, так і культурного характеру. Реалізація цих прав в Україні та відповідність їх європейським стандартам і є ключовим питанням в наш час.

Системний аналіз процесів, що мають місце в організаційно-нормативній діяльності ЄС та Ради Європи, свідчить про формування нової парадигми публічного управління – гуманізації управлінської діяльності через посилення міжнародної компоненти в механізмі забезпечення прав людини. Її суттєвими особливостями є: подолання існуючих протиріч та розмежування сфер впливу міжнародних органів захисту прав людини, зокрема судових органів Ради Європи; міжрегіональне запозичення окремих змістовних елементів детермінування прав людини; поступове формування міжурядової уніфікованої системи змістовних стандартів прав людини. На європейському континенті інститут вшанування прав людини існує не тільки на національному (у межах окремих держав-членів ЄС), але й наднаціональному рівні, у межах ЄС. Такий інструмент являє собою сукупність норм права ЄС, що закріплюють найбільш важливі та єдині для всього Союзу стандарти поведінки людини і громадянина в суспільстві, а також принципи взаємин громадян з органами публічної влади на всіх рівнях, у тому числі з інститутами ЄС. Інститут основ правового захисту людини і громадянина формує складову частину «комунітарного права» ЄС, а за сферою застосування охоплює всю договірну базу ЄС.

На даному етапі державотворення входження України у світове співтовариство й демократичні перетворення всередині країни вимагають принципово нового ставлення до інституту прав і свобод людини. При цьому змінюється ставлення держави до загальновищезначущих положень міжнародного права щодо прав людини. Зокрема, після здобуття членства України в Раді Європи у 1995 р. Норми європейського права активно впливають на національну правову систему і вона здобуває якісно новий рівень, в українському суспільстві формуються, хоча й повільно, демократична правосвідомість і система правовідносин, заснованих на ідеях забезпечення людської гідності, визнання й захисту основних прав і свобод особи, пріоритету загальнолюдських цінностей.

Здійснення національної зовнішньої політики України в контексті історичного, геополітичного та культурного зв'язку з Європою пов'язано з реалізацією стратегічного курсу на інтеграцію, входження до європейського політико-економічного та гуманітарно-правового простору. Головними передумовами вступу та перебування України у більшості з названих організацій є визнання нашою державою принципу верховенства права, забезпечення прав та основних свобод людини. Особливе значення надається питанням приведення національного законодавства у відповідність до європейських норм та стандартів. Здійснення таких перетворень можливе лише за умови активного зближення законодавства України з правом ЄС, Ради Європи, Організації з безпеки та співробітництва в Європі та інших європейських міжнародних організацій. Для України значні проблеми виникають також у реалізації питань безпосередньої адаптації європейських стандартів у правове поле України. На сьогодні наша держава не може навести майже жодного прикладу повного впровадження ратифікованих конвенцій у національне законодавство. Фактично його зближення і гармонізація з Європейським правом залишається на рівні декларацій та побажань, а приєднання до конвенцій Ради Європи має скоріше політичний, а не правовий характер. Щодо прямої дії ратифікованих міжнародних договорів багаторічний досвід інших держав свідчить, що безпосереднє застосування ратифікованих міжнародних угод у внутрішньому праві має надзвичайно низьку ефективність. Таким чином, права людини – це завжди конкретні соціальні можливості, які, відповідаючи міжнародним стандартам, ураховують також і специфічні внутрішньо-соціальні умови, котрі є чинниками і середовищем реалізації відповідних прав.

Отже, міжнародні стандарти прав людини становлять лише той необхідний мінімум соціально-змістовних ознак (що їх можна визначити виключно в консенсусно-договірному порядку, оскільки останні об'єктивно не мають апріорного змісту, незалежного від соціального буття), концентроване ядро широко визнаних загальнолюдських цінностей, які мають поважатися в кожному випадку реалізації відповідних прав людини. До цих стандартів належать, перш за все, так звані абсолютні права людини (тобто такі, обмежування змісту й обсягу яких не допускається за жодних обставин), а також права, котрі впливають із норм міжнародного звичаєвого права й дотримання яких має забезпечуватися на території усіх держав – навіть у разі неприєднання якоїсь з останніх до відповідного міжнародного акта. Зокрема, на структурно-компонентному рівні аналізу можна дійти висновку про те, що термін «universal», вжитий у Загальній декларації прав людини 1948 р., може бути використаний для акцентування таких положень сучасної концепції прав людини, які допоки не вирізнялися у вітчизняній правовій літературі, а саме: усезагальності як територіальному поширенні чинності зазначеного документа на населення усієї земної кулі, а звідси – і відсутності принципових перешкод задля застосування категорії прав людини в будь-якій частині нашої планети; усезагальності як внутрішньосистемної характеристики інституту прав людини, усі різновиди яких (фізичні, особистісні, політичні, економічні, культурні) характеризуються єдністю, неподільністю та рівнозначністю.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ВУЛИЧНІ ПОХОДИ, МІТИНГИ ТА ДЕМОНСТРАЦІЇ

Горбань О.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Букач В.В.

Вчені – державознавці завжди надавали особливого значення політичній свободі як одній із найголовніших умов участі громадян в управлінні справами суспільства і держави, розвитку їх ініціативи і суспільно-політичної самодіяльності. Політична свобода громадян в умовах демократичного суспільства - це не тільки усвідомлена ними необхідність, а й свідомо діяльність для вирішення завдань, що стоять перед суспільством і державою.